

Sygn. akt I KZ 69/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 22 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Jacek Błaszczyk

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

w sprawie **A. C.**,

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 lutego 2023 r.,

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt I KO 76/22, o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 90/16, wobec jego oczywistej bezzasadności,

**postanowił:**

**uchylić zaskarżone postanowienie i sprawę wniosku skazanego o wznowienie postępowania przekazać do ponownego rozpoznania Sądowi Najwyższemu.**

## UZASADNIENIE

Do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanego A. C. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt III K 301/15, którym został on skazany za osiem przestępstw, w tym z art. 286 § 1 k.k., za które wymierzono kary szczegółowo określone w sentencji wyroku Sądu I instancji, połączone węzłem kary

łączonej 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 800 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 złotych. Wskazać należy, że apelacje oskarżonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 kwietnia 2016 r., sygn. akt II AKa 90/16, zostały pozostawione bez rozpoznania. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 26 października 2022 r., sygn. akt I KO 76/22, odmówił, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności.

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany. Z treści tego środka odwoławczego wynika, że jego zdaniem postępowanie w jego sprawie było prowadzone nieprawidłowo.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Zażalenie wniesione przez skazanego, niezależnie od podniesionych zarzutów, skutkowało uchynieniem zaskarżonego postanowienia i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania. Postanowienie zostało wydane bowiem przez sąd nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co stanowi bezwzględłą przyczynę odwoławczą. Sąd Najwyższy, działający w tym układzie procesowym jako Sąd II instancji, bierze tę okoliczność pod uwagę z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia (art. 433 § 1 k.p.k.).

Na wstępie należy podkreślić, że – jak wynika z ugruntowanego już orzecznictwa – Sąd Najwyższy jest związany uchwałą trzech połączonych Izb Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. BSA I-4110- 1/2020 (zob. np. postanowienia SN: z dnia 18 stycznia 2022 r., sygn. akt I KZ 61/21; z 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt V KZ 64/21; z dnia 12 maja 2022 r., sygn. akt V KO 37/22). W uchwale tej stwierdzono m.in., że „Nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. albo sprzeczność składu sądu z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego Sądu Najwyższego na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 3)”.

Z powyższego wynika, że należy przyjąć *a priori*, iż każdy sędzia Sądu Najwyższego, który uzyskał nominację w następstwie udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (zob. uchwała SN z dnia 2 czerwca 2022 r., sygn. akt I KZP 2/22). W wyniku zmian ustawowych, dokonanych ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, organ ten przestał bowiem spełniać cechy organu konstytucyjnego, co uchyliło domniemanie spełnienia przez osoby powołane przez Prezydenta RP z rekomendacji takiej Krajowej Rady Sądownictwa na stanowisko sędziego kryteriów niezawisłości i bezstronności (zob. np. wyrok SN z dnia 19 października 2022 r., sygn. akt II KS 32/21). Powyższa argumentacja została przedstawiona również w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (zob. wyroki ETPC: z dnia 3 lutego 2022 r., *Advance Pharma Sp. z o.o. v. Polska*, skarga nr 1469/20; z dnia 8 listopada 2021 r., *Dolińska- Ficek i Ozimek v. Polska*, skarga nr 49868/19; z dnia 22 lipca 2021 r., *Reczkowicz v. Polska*, skarga nr 43447/19).

W przedmiotowej sprawie zaskarżone postanowienie wydał Antoni Bojańczyk, który uzyskał nominację na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji Krajowej Rady Sądownictwa, której kształt został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. W świetle powyższych rozważań nie budzi zatem wątpliwości, że sąd tworzony z jego udziałem nie spełnia minimum niezależności. Konieczne zatem stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż przy jego wydaniu zaistniało uchybienie w postaci bezwzględnej przyczyny odwoławczej, określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Dostrzeżenie powyższego uchybienia podlegającego uwzględnieniu z urzędu było przy tym wystarczające do wydania orzeczenia, a rozpoznanie pozostałych zarzutów na tym etapie postępowania byłoby przedwczesne (art. 436 k.p.k.).

Wniosek o wznowienie postępowania karnego złożony przez skarżącego A. C. należało zatem przekazać Sądowi Najwyższemu do ponownego rozpoznania.

**Mając powyższe na względzie, orzeczono jak na wstępie.**

